

„Kui te mind armastate, siis pidage mu käske!”

Selles artiklis uurime peamiselt Johannese evangeeliumi 14. ja 15. peatükki. Oleme jõudnud Jeesuse töö lõpule. Juudas on reetnud Issanda ja viib Tema vaenlased Teda vahistama ja lõpuks ristilöömisele. Nendes viimastes tundides annab Jeesus oma jüngritele viimased juhised. Need on üliolulised juhised ja me peame neile pöörama kogu oma tähelepanu.

Alustame Johannese 14:15-st. Seal ütles Issand:

Johannese 14:15

„Kui te mind armastate, siis pidage mu käske!”

Paljud inimesed ärrituvad, kui nad kuulevad käskudest. See on tingitud moonutatud arusaamast Jumala armust, mille kohaselt arm ja käsud on vastandid. Seega, selle arusaama kohaselt, kuna pääste on armust, ei pea me käskudest kinni pidama või parimal juhul võivad sellised käsud olla head, kuid nende järgimine ei ole absoluutselt vajalik. Selle arusaama kohaselt on vajalik „uskuda”. Kui me „usume”, aga ei püüa pidada Issanda käske, ei ole selles midagi tõsist. Seega tundub selle vaate kohaselt usk olevat meeelseisund, midagi, millesse ma usun, aga pole absoluutselt vaja tegutseda vastavalt sellele, millesse ma usun. Oleks tore, kui ma tegutseksin vastavalt sellele, aga sellist tegutsemist ei peeta kohustuslikuks. Ja siin tuleb Issand, et kõik need vaimsed konstruktsioonid maha lüüa. „Kas sa armastad mind?” „Kui jah, siis pea minu käske,” ütles ta, jättes ruumi väärinterpretatsioonidele.

See, mida me just lugesime, kajastab Tema õpetusi, mis on leitud kõigis evangeeliumides ja mis selgitavad Issanda käskude pidamise sügavat tähendust. Näiteks Luuka 6:46-49 loeme:

Luuka 6:46-49

„Aga miks te mind hüüate: „Issand, Issand!“ ega tee, mida ma ütlen? Igaüks, kes tuleb minu juurde ja kuuleb mu sõnu ning teeb nende järgi - ma näitan teile, kelle sarnane ta on. Ta on inimese sarnane, kes maja ehitades kaevab ja süvendab ja rajab selle aluse kaljule. Kui siis tuli suurvesi, paiskus vool vastu seda maja, aga ei suutnud seda kõigutada, sest see oli ehitatud hästi. Aga kes kuuleb ega tee, see on inimese sarnane, kes ehitab maja maa peale ilma aluseta; tulvaveed paiskusid selle vastu ja see varises kohe kokku, ja selle maja varisemine oli ränk.”

Ja Matteuse 7:21

„Mitte igaüks, kes mulle ütleb: „Issand, Issand!“, ei saa taevariiki; saab vaid see, kes teeb mu Isa tahtmist, kes on taevas.”

Nagu Jeesus selgelt ütleb, ei piisa sellest, et teda „Issandaks, Issandaks” kutsuda. Me peame ka tegema seda, mida ta ütleb, tema Isa tahet, tema käske. Teda Issandaks kutsumine, kuid tema käskude täitmisest keeldumine ei vii meid taevariiki. Me just lugesime seda! Seega ei ole Jumala tahe täitmine vabatahtlik. See ei ole midagi, mida teeme, kui meil on selleks tuju, aga kui meil pole, siis pole see oluline. Vastupidi, see on kohustuslik ja absoluutselt oluline, sest ilma selleta me taevariiki ei pääse. See teeb Jumala tahte täitmise tõelise jüngritunnuseks. Jünger, kes võtab oma risti ja järgib Teda. See, kes on valinud kitsa värava ja mitte laia tee, mis viib hukatusse.

Matteuse 7:13-14

„Minge sisse kitsast väravast, sest lai on värav ja avar on tee, mis viib hukatusse, ja palju on neid, kes astuvad sealt sisse! Kuid kitsas on värav ja ahtake on tee, mis viib ellu, ja pisut on neid, kes selle leiavad.”

Ja Matteuse 16:24-25

„Siis Jeesus ütles oma jüngritele: '**Kui keegi tahab käia minu järel, siis ta salaku oma mina ja võtku oma rist ja järgnegu mulle!** Sest kes iganes tahab päästa oma elu, kaotab selle, aga kes iganes kaotab oma elu minu pärast, leiab selle.’”

Kas me tahame Teda järgida? Siis loobugem iseendast, võtkem oma rist ja järgigem Teda. Läbime kitsa värava ja kõnnime rasket teed, ainsat teed, mis viib elule. Lai tee, tee, mida enamik järgib, LIHTNE tee, mis ei nõua risti kandmist, kus kõik on lihtne ja kus me saame elada nagu maailm, ilma meeleparanduseta, viib hukatusse. Ainult raske tee viib elule.

Aga pöördugem tagasi Johannese evangeeliumile ja sellele, mida Issand ütles oma jüngritele viimasel õhtul:

Johannese 14:21

„Kes minu käske peab, see ongi see, kes mind armastab. Aga kes mind armastab, seda armastab mu Isa, ja mina armastan teda ning näitan talle ennast.”

Me armastame Jeesust, kui peame tema käske. „Kellel on minu käsud ja kes neid peab, see ongi see, kes armastab mind,” ütles ta. Seega on need kaks asja – Jeesuse armastamine ja tema käskude pidamine – lahutamatult seotud. Me armastame teda, kui peame tema käske. Ja me peame tema käske, sest me armastame teda. Muidu me ei armasta teda tõeliselt. Tegelikult ütles ta seda salmides 23 ja 24:

Johannese 14:23-24

„Jeesus vastas talle: 'Kui keegi armastab mind, küll ta peab minu sõna, ja minu Isa armastab teda ja me tuleme ja teeme eluaseme tema juurde. **Kes mind ei armasta, ei pea mu sõnu.** Ja sõna, mida te kuulete, ei ole minu, vaid Isa sõna, kes minu on saatnud.’”

Oluline ei ole see, mida me ütleme, vaid see, mida me teeme. Öelda, et me armastame Issandat, aga mitte teha seda, mida Ta ütleb, ei ole märk siirast „armastusest”, vaid ainult „armastusest” sõnades. Tõeline püüdmine pidada Tema kāske, isegi kui meil ei õnnestu, näitab, kas me Teda armastame või mitte. Ja mis on meile lubatud, kallid vennad ja õed, kui me püüame pidada Tema sõnu? Jeesus armastab meid ja ilmutab end meile! Ja Tema Isa armastab meid! Tema ja Isa tulevad meie juurde ja teevad meie sees oma kodu! Kas me ei taha seda? Kas me ei taha saada Isa ja Poja koduks? Kas me ei taha, et Jeesus ilmutaks end meile? Mina tahaksin seda väga! Ja ma usun, et teie ka! Aga me peame selleks midagi tegema. **Me peame pidama Tema kāske.** Me peame võtma oma risti ja järgima Teda. Me ei tohi käia liha järgi, me ei tohi käia maailma laial teel, vaid kitsa värava kaudu.

Paljud kristlased otsivad tõelise osaduse „saladust” Issandaga. Paljud jutlustajad esitavad tõelist osadust Issandaga kui midagi, millel on saladus, et nad teavad selle võtit ja me peame järgima nende retsepti, et seda leida. Aga mu vennad, pole mingit saladust! Kõik on selge. Jeesus tegi selle täiesti selgeks:

Johannese 14:21

„Kes minu kāske peab ja neid täidab, see ongi see, kes mind armastab. Aga kes mind armastab, seda armastab mu Isa, ja mina armastan teda ning näitan talle ennast.”

Võti on pidada Issanda kāske, Tema Sõna. Kes neid peab, see armastab tõeliselt Issandat ja teda armastavad Isa ja Poeg. Isa ja Poeg teevad temasse oma kodu ja Jumala Poeg ilmutab end talle. See on nii lihtne ja nii tõsi.

Viinapuu ja oksad

Pärast seda, kui Jeesus oli selle selgeks teinud, jätkas ta viinapuu tähendamissõnaga:

Johannese 15:1-9

„Mina olen tõeline viinapuu ja mu Isa on aednik. Iga oksa minu küljes, mis ei kanna vilja, lõikab ta ära, ja igauhte, mis kannab vilja, ta puhastab, et see kannaks rohkem vilja. Teie olete juba puhtad sõna tõttu, mida ma teile olen rääkinud. **Jääge minusse, ja mina jään teisse.** Nii nagu oks ei suuda kanda vilja omaette, kui ta ei jää viinapuu külge, nõnda ka teie, kui te ei jää minu külge. **Mina olen viinapuu, teie olete oksad. Kes jääb minusse ja mina temasse, see kannab palju vilja, sest minust lahus ei suuda te midagi teha. Kes ei jää minu külge, heidetakse välja nagu oks, ja ta kuivab. Ja nad kogutakse kokku ja visatakse tulle ja nad põlevad ära.** Kui te jääte minusse ja minu sõnad jäävad teisse, siis paluge, mida te iganes tahate, ning see sünnib teile. Selles on minu Isa kirkastatud, et te kannate palju vilja ja saate minu jüngriteks. Nõnda nagu Isa on armastanud mind, olen minagi armastanud teid. Jääge minu armastusse!”

Issand jätkab selles imelises lõigus seda, mida ta varem ütles. Ta on viinapuu, meie oleme viinapuu oksad ja Isa on viinamarjakasvataja. Oksadena peame me viinapuus püsima. „Jääge minusse, ja mina jään teisse” ütles ta. Kui me jääme Temasse, kanname palju vilja. Kui me ei jää Temasse ja jääme viljatuks, siis närtsime ja, nagu Issand ütles, on meil sama lõpp kui kuivadel okstel: need koristatakse ja visatakse tulle. Nii näeme taas, et viinapuus püsimine, Jeesuse tõeline armastamine ja Tema järgimine Tema käskude täitmise kaudu ei ole sugugi vabatahtlik ega midagi, mis on garanteeritud kõigile usklikele. Vastupidi, see on igapäevane otsus, nagu ka otsus teha või mitte teha seda, mida Issand meile käsib, on igapäevane otsus.

Siinkohal tuleb meelde külvaja tähendamissõna: selles idanes Jumala Sõna seeme kolmes neljast südamest, millele see langes. Kuid vilja kandis see ainult ühes südames. Kahe teise puhul jäi see viljatuks. Siin on need kolm kategooriat:

Luuka 8:13-15

„Kaljupealsed on need, kes kuuldes võtavad sõna rõõmuga vastu, ent neil ei ole juurt, üürikest aega nad usuvad, ent kiusatuse ajal taganevad ära. Mis ohakate sekka kukkus, on aga need, kes sõna küll kuulsid, ent edaspidi lämmatavad neid muretsemised ja rikkus ja elulõbud ning nende vili ei saa küpseks. Aga mis on heas mullas, on need, kes sõna kuuldes seda kaunis ja heas südames säilitavad ja kannatlikkuses vilja kannavad.”

Esimesed kaks kategooriat kuulsid sõna, uskusid seda, kuid ei hoidnud seda. Esimene neist kahest kategooriast „usub mõnda aega ja kiusatuse ajal langeb ära”. Teine „kui nad on kuulnud, lähevad välja ja lämmatavad mured, rikkus ja elurõõmud ning ei kanna vilja”. Ainult kolmas kategooria kandis vilja. Teised kaks kahjuks mitte. Nad alustasid ilmselt rõõmsalt ja lootusrikkalt. Aga lõpuks muutsid muud asjad või tagakiusamine nende meelt. Jah, nad uskusid kunagi. Sõna ütleb selgesõnaliselt esimese kahe kategooria kohta, et nad usuvad mõnda aega. Nad olid ustavad, aga ainult mõnda aega. Ei piisa, mu vennad, olla ustav ainult mõnda aega. Me tahame olla ustavad IGAVESI, kuni oma viimase hingetõmbeni. Samuti ei piisa olla viljatud „usklikud”, kes teenivad iseennast. Kes kutsuvad Jeesust Issandaks, Issandaks, kuid keelduvad tegemast seda, mida Ta ütleb. Selle asemel tahame olla viljakad, veenduda, et teeme Isa tahet ja teenime Jeesust, täites Tema käske, päev päevalt, kuni lõpuni.

Aga jätkame Johannese 15. peatükist:

Johannese 15:10-14

„Kui teie peate minu käske, siis te jääte minu armastusse, nõnda nagu mina olen pidanud oma Isa käske ja jään tema armastusse. Seda ma olen teile rääkinud, et minu rõõm oleks teis ja teie rõõm saaks täielikuks. **Minu käsk on see: armastage üksteist, nagu mina olen armastanud teid!** Ei ole olemas suuremat armastust kui see, et keegi annab elu oma sõprade eest. **Teie olete mu sõbrad, kui te teete, mida ma teid käsin.**”

Korduvalt, selles viimases kõnes oma jüngritele, mõni tund või minut enne oma vahistamist, räägib Issand oma käskude pidamise olulisest tähtsusest. Me oleme tema sõbrad, kui teeme seda, mida ta meile käsib. Me oleme viinapuu, kui jääme Temasse, kui hoolitseme oma südame eest ja hoiame selle heana, et Sõna seeme võiks kanda palju vilja, nagu Issand meile soovib. Igaüks, kes kuuleb sõnu „vilja” ja „käsk” ja tunneb end ebamugavalt, sest meil pole ju midagi teha, kuna Issand on meie eest kõik ära teinud, peaks mõtlema uuesti. Sest Issand mitte ainult ei tunne end ebamugavalt, kui ta nii räägib, vaid ta kordab seda ikka ja jälle, et oleks väga selge, mida ta meilt tahab, ja et see on kohustuslik, mitte midagi, mis oleks tore, kui me seda teeme, aga kui me seda ei tee, pole see oluline. See on nii oluline, et igaüks, kes keeldub täitmast Tema kāske, jäädes viinapuu külge, kui ta ei tee meeleparandust, ei tunne Teda kunagi, lõigatakse viinapuust ära ja ei pääse taevariiki. See ei tähenda mingil juhul, et me ei kukuks ega patustaks! Aga see tähendab, et me püüame oma ebaõnnestumistest ja kukkumistest hoolimata pidada kinni Jumala Sõnast. Me jookseme usu võidujooksu ja kuigi me võime kukkuda, isegi iga päev, tõuseme üles ja jätkame, vaadates Issanda Jeesuse poole:

Heebrealastele 12:1-2

„... heitkem maha kõik koormav ja patt, mis hõlpsasti takerdab meid, ja jookskem püsivusega meile määratud võidujooksu! Vaadakem üles Jeesusele, usu alustajale ja täidesaatjale, kes häbist hoolimata kannatas risti temale seatud rõõmu asemel ja on nüüd istunud Jumala trooni paremale kaele.”

Armastus: peamine käsk

Nüüd, rääkides Issanda käskudest, on üks, mis hõlmab neid kõiki, käsk armastada üksteist. Nagu me loeme salmis 12:

Johannese 15:12

„Ei ole olemas suuremat armastust kui see, et keegi annab elu oma sõprade eest.”

Ja et me end ei petaks, ei ole siin mõeldud odavat armastust, ainult sõnadega väljendatud armastust. Pigem on see tegudes väljendatud armastus. Nagu Johannes ütles oma esimeses kirjas:

1. Johannese 3:18

„Lapsed, **ärgem armastagem sõnaga ja keelega, vaid teoga ja tõega!**”

Ja mida see tähendab, selgitas ta paar salmi varem:

1. Johannese 3:14-18

„Me teame, et oleme tulnud surmast ellu, sest me armastame vendi. **Kes ei armasta, see jääb surma.** Igaüks, kes vihkab oma venda, on mõrvar, ja te teate, et ühelgi mõrvaril ei ole igavest elu, mis temasse jääks. **Armastuse oleme ära tundnud sellest, et Kristus on jätnud oma elu meie eest; ning meie oleme kohustatud jätma oma elu vendade eest.** Kui nüüd kellelgi on selle maailma vara ja ta näeb oma venna olevat puuduses, ent lukustab oma südame tema eest – kuidas saab Jumala armastus jääda temasse? Lapsed, ärgem armastagem sõnaga ja keelega, vaid teoga ja tõega!”

Kui sina või mina ei armasta oma venda või õde, siis me ei jää viinapuu külge, vaid surma! Kui sina ja mina vihkame oma venda, siis oleme mõrvarid! Ja kui me ei tee meeleparandust, siis ärgem petkem end: me pärimme selle, millesse jääme, nimelt surma. Pealegi, me ütleme, et armastame Issandat, aga meie vend meie kõrval on hädas ja me otsustame teise poole vaadata? Ärgem petkem endid: Jumala armastus ei jää meisse ja meie ei jää Temasse, viinapuus! Meie usu ehtsus tõestab meie tegevus. Issanda järgimine ei tähenda õigete asjade ütlemist – ainult sõnadega armastamist –, vaid ka õigete asjade tegemist, tegudega ja tõega armastamist. Selle väga selge tõendi annab meile Issand Matteuse evangeeliumis 25:34-46:

Matteuse 25:34-46

„Siis ütleb kuningas oma paremal käel olijatele: 'Tulge siia, minu Isa õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on valmistatud maailma rajamisest peale! **Sest mul oli nälg ja te andsite mulle süüa, mul oli janu ja te andsite mulle juua, ma olin kodutu ja te võtsite mu vastu, ma olin alasti ja te riietasite mind, ma olin haige ja te tulite mind vaatama, ma olin vangis ja te tulite mu juurde.**' Siis vastavad õiged talle: 'Issand, millal me nägime sind näljasena ja toitsime sind, või janusena ja jootsime sind? Millal me nägime sind kodutuna ja võtsime su vastu, või alasti ja riietasime sind? Millal me nägime sind haigena või vangis ja tulime su juurde?', **Ja kuningas vastab neile: 'Tõesti, ma ütlen teile, mida te iganes olete teinud kellele tahes mu kõige pisematest vendadest, seda te olete teinud mulle.'** Siis ta ütleb ka vasakul käel olijatele: 'Minge ära minu juurest, te äraneetud, igavesse tulle, mis on valmistatud kuradile ja tema inglitele! **Sest mul oli nälg ja te ei andnud mulle süüa, mul oli janu ja te ei andnud mulle juua, ma olin kodutu ja te ei võtnud mind vastu, ma olin alasti ja te ei riietanud mind, ma olin haige ja vangis ja te ei tulnud mind vaatama.'** Siis vastavad ka need: 'Issand, millal me nägime sind näljasena või janusena või kodutuna või alasti või haigena või vangis ja ei ole sind teeninud?' Siis ta vastab neile: 'Tõesti, ma ütlen teile, mida te iganes olete jätnud tegemata kellele tahes mu kõige pisematest vendadest, seda te olete jätnud tegemata minulegi.' Ja need lähevad igavesse karistusse, õiged aga igavesse ellu.”

Ja nagu Jaakobus ütles:

Jaakobuse 1:22-27

„**Olge aga sõna tegijad ja mitte üksnes kuuljad, pettes iseendid.** Sest kui keegi sõna kuuleb, aga selle järgi ei tee, siis ta sarnaneb mehega, kes vaatleb oma ihulikku palet peeglist. Ta vaatles ennast, läks minema ja unustas varsti, missugune ta oli. Kes on aga kummargil vaadanud vabaduse täiuslikku seadusse ja sellesse ka jääb, ei ole unustav

kuulja, vaid tegude tegija – see on õnnis oma tegemises. Kui keegi arvab end Jumalat teenivat, oma keelt aga ei ohjelda, siis ta petab oma südant. Selline jumalateenistus on tühine. **Jumala ja Isa silmis puhas ja laitmatu jumalateenistus on käia vaatamas vaeslapsi ja lesknaisi nende viletsuses ja hoida iseennast maailma poolt määrimata.**

Kokkuvõte

Kokkuvõtteks, kallid vennad ja õed: me peame püüdma igapäevaselt täita Issanda käske. Üksteise armastamine – mitte sõnadega, vaid tegudega – on peamine käsk. Ja kui me üksteist armastame, siis andestame üksteisele, ei ihalda kurja, ei räägi üksteisest halba ega kadesta üksteist. Tuletagem meelde armastuse määratlus, mille apostel Paulus on meile andnud 1. Korintose 13:

1. Korintose 13:4-7

„Armastus on pika meelega, armastus hellitab, ta ei ole kade, armastus ei kelgi ega hoople, ta ei käitu näotult, ta ei otsi omakasu, ta ei ärritu. Ta ei jäta meelde paha, tal ei ole rõõmu ülekohtust, aga ta rõõmustab tõe üle. Ta lepib kõigega, ta usub kõike, ta loodab kõike, ta talub kõike.”

Siis oleme me tõelised meie Issanda jüngrid. Siis tuleb Kristus ja ilmutab end meile. Siis tulevad Isa ja Poeg ja teevad meie sees oma kodu. Siis oleme me Jeesuse sõbrad. Siis me räägime ja Tema kuulab! Ja ärgem mõelgem mingil moel, et Tema käsud on koormavad. Ei! Need on kerged, sest Tema toetab meid nende täitmisel:

Matteuse 11:28-30

„Tulge minu juurde kõik, kes olete vaevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise! Võtke enda peale minu ike ja õppige minult, sest mina olen tasane ja südameelt alandlik ja te leiate hingamise oma hingedele, **sest minu ike on hea ja minu koorem on kerge!**”

Nii et püüdkem teha Tema tahet. Püüdkem jääda viinapuu ja Issanda juurde, kelle juurde pääsevad ainult need, kes jäävad Tema juurde. Ja tehkem seda lõpuni, päev päevalt.